

NAGY LEA

Zaj

Hűsölni szökött meg
előled, lábát a vízbe
lógatja, a ventilátor
zümmög a szobában,
kihallatszik a tópartra,
egy fekete macska
fekszik a pamlagon.

Eltűntek a *lillózók*,
a madarak délre, te
pedig, mint a régi
antik, itt ragadtál.

Múlt nyáron festettek
nálunk, azóta érzem
a víz arzén ízét.
Egy éve csak az
adás előtti szürke
zajról álmodom.

Fénypont

Távcső végén a költő.

Egy centnyire az elgörbülés,
ennyi lenne csak. Ennyit ért volna.
Sose látja, csak számok halmaza
alapján elképzeli, milyen gyönyörű
a szférák zenéje. Milyen lenyűgöző
az Androméda-köd, és milyen hatalmas

a napok fúziója. Arról képzeleg, hogy az a lány, talán az övé, és nem is fiatal annyira. És este álmodik. Hatalmas keringőt járnak, vannak itt bolygók cylinderben, és csillagok estélyiben és kesztyűben. És ők csak járnak körbe a forgatagot; onnan fentről, hol lassan, hol gyorsan. És a bolygók, ezek a bajszos, vagy épp frissen borotvált fiúnak tűnő férfiak, keringve legyeskednek saját önbecsülésük körül, egy-egy barna bőrű, *balkánista* hölgy körül. Van például itt egy oroszosan felfogott hajú, erős arcélú, félelmetesen hideg, prúd nő. Hozzá legközelebb egy vörös arcú, pofaszakállas, öreg keringőzik.

Sok csillag van ott; látod, fürdőznek a saját fényükben, meg barna, vörös, fekete hajkoronák, magabiztosan felszegett tekintetek, kimért, magabiztos, gyönyörű lépések, és hatalmas mellek, alma alakú formák, és kivillanó hátaik.

De akin megakad a szeme a költőnek, az egy törékeny, egyedüli kis csillag. A padlót nézi, fél is talán, mégis magabiztosság fogja át. És egész fiatal, még, kis köröket jár, halkán, és rejtőzve, fekete macska nézi messziről.

Egy bolygó se kering még körülötte, ő pedig csak a keringőre figyel, és talán attól a leggyönyörűbb, hogy még nem tudja ezt. A pillantását keresi, felé indul, de nehéz odajutni, a mértanian keringő többen átfurakodni. Már csak néhány lépésre van, megérintené, de nem lehet; itt a keringőnek a szabálya, hogy végzetes lenne már az is, ha valaki lassabban vagy gyorsabban keringőzne magában. Azzal is beérné, ha csak keringhetne a fiatalság halvány fénykörében. Dehát ő csak ember.

Mégiscsak hozzászólna legalább,
nyílik a szája, a nő várva rá néz,
az arcán az a gyönyörű, tiszta mosoly.
De ahogy megérintené, eltűnik, örökre.

És itt, *a távcső végén a költő,*
a szegény bolond, aki beleszeretett
egy fénypontba.

